

Habilidades, destrezas y tareas motrices.

Concepto, análisis y clasificación. Actividades para su desarrollo.

1. Conceptes.

- 1.1 Habilitats motrius.
- 1.2 Destreses motrius.
- 1.3 Tasques motrius.

2. Anàlisi i classificació de les tasques motrius.

- 2.1 Anàlisi
 - 2.1.1 Model de Famose
 - 2.1.2 Model de Marteniuk
- 2.2 Classificació de les tasques motrius en funció del grau de dificultat del mecanisme perceptiu.
 - 2.2.1 Concepte.
 - 2.2.2 Tipus de classificacions
 - 2.2.3 Classificació i didàctica. L'atenció selectiva.
- 2.3 Mecanisme de decisió.
 - 2.3.1 Concepte.
 - 2.3.2 Elements d'anàlisi.
- 2.4 Mecanisme d'execució i control.
 - 2.4.1 Concepte.
 - 2.4.2 Aspectes qualitatiu.
 - 2.4.3 Aspectes quantitatiu.
 - 2.4.4 Control, feedback i classificació.

3. Desenvolupament de les habilitats motrius a l'escola primària.

- 3.1 Fase de desenvolupament de les habilitats perceptives a través de les HMB.
- 3.2 Fase de desenvolupament de les habilitats motrius bàsiques.
- 3.3 Fase d'introducció de les tasques motrius específiques.
- 3.4 Importància de les habilitats i destreses bàsiques en l'Educació Física.

—Sota aquest concepte s'inclouen tota una sèrie d'**accions motrius bàsiques** que apareixen de manera filogenètica en l'evolució humana, com ara: córrer, girar, saltar, llençar, recepcionar.

—Cal recordar que no es pot configurar l'**acció** com habilitat motriu en referència exclusivament als patrons motrius, sinó que a més hem de considerar l'**aspecte perceptiu** i la **presa de decisió** correcta.

1.2 Destreses motrius.

—Els autors entestats en establir diferències entre ambdós conceptes, defineixen la destresa com a part de l'habilitat motriu. Aquesta última és un concepte més general. La destresa queda restringida a aquelles activitats motrius en que es precisa de la manipulació d'objectes (p.e. el maneig del baló).

1.3 Tasques motrius.

—Una tasca motriu és l'**acte específic** que s'ha de realitzar de forma obligada per a posar de manifest una determinada habilitat. El conjunt de tasques motrius a ensenyar constitueixen els continguts a desenvolupar per l'EF.

—L'execució motriu està basada fonamentalment en els mecanismes de **percepció, decisió i execució** establerts segons el model de **Marteniuk**, els quals han de ser tinguts en compte pel professor d'educació física en el tractament didàctic de les tasques motrius. En l'execució de qualsevol acte motor intervenen, en major o menor mesura, i de manera seqüencial, els tres mecanismes citats, els quals ens permetran l'anàlisi i la classificació de les tasques motrius atenen a la complexitat del seu procés d'ensenyament-aprenentatge. | *Vegeu el punt 2.2.1 del tema 8*

1. Conceptes.

1.1 Habilitats motrius.

—Tot revisant la literatura trobem una gran confusió a l'hora de definir i diferenciar els conceptes habilitats i destreses motrius. A l'actualitat encara persisteixen dues postures oposades: mentre alguns autors opten per definir els dos mots tot diferenciant-los, altres autors, com ara Sánchez Bañuelos¹, els consideren sinònims i opten per una definició única. Seguint a aquest autor, ens decantem per la segona opció.

—L'**habilitat motriu** consisteix en la capacitat, adquirida per **aprenentatge**, de realitzar un o més **patrons motors** amb un objectiu concret. És el grau de competència d'un individu concret davant un objectiu determinat.

—Les habilitats motrius són aquells actes motors que es porten a terme de forma natural i que constitueixen l'estructura senso-motriu bàsica, suport de la resta d'accions motrius que l'ésser humà desenvolupa.

2. Anàlisi i classificació de les tasques motrius.

—Segons Jean Famose², en la docència, l'existència de sistemes de classificació de les habilitats i tasques motrius ha de permetre a l'educador concebre millor les seves intervencions educatives i ser més eficaç en la seva actuació al permetre-li conèixer millor les tasques que utilitzarà i proposarà al llarg del procés educatiu. A més a més, l'ús correcte d'aquests sistemes classificatoris facilitarà la creació d'alternatives a les tasques utilitzades, cosa que sense dubte, afavorirà el procés pedagògic al permetre, per exemple, un tractament més adequat per a cada nivell individual.

2.1 Anàlisi.

¹ SÁNCHEZ BAÑUELOS, F. (1986): *Bases para una didáctica de la educación física y el deporte*. Gymnos: Madrid.

² FAMOSE, J. (1992): *Aprendizaje motor y dificultad de la tarea*. Paidotribo: Barcelona.

—Tot i que l'anàlisi de les tasques motrius va íntimament lligada a la seva pròpia classificació, cal explicitar els dos grans models d'anàlisi existents a l'actualitat.

2.1.1 *Model de Famose: el grau de definició dels elements de la tasca.*

—Determina l'anàlisi de les tasques motrius en base a dos nocions: (a) En primer lloc, **la natura de la tasca**. Fa referència al tipus i nivell de fonts que són requerides i mobilitzades per a realitzar la tasca. En concret són 3 les fonts que cita: tasques bio-informacionals, tasques bio-energètiques i tasques afectives. (b) En segon lloc, l'aprenentatge de la tasca també es relaciona amb les **característiques objectives de les tasques**.

—Famose ha elaborat un sistema de classificació, que pensem pot tenir una gran utilitat des del punt de vista de la didàctica de l'educació física. Per aconseguir aquesta classificació, es contemplen 3 característiques de les tasques proposades:

(a) Grau de **definició dels objectius** de la tasca, és a dir, fins a quin punt està determinat allò que es pretén de la tasca.

(b) Grau de definició de les **activitats** a realitzar per assolir els objectius marcats.

(c) Grau d'**organització del material** a utilitzar per a la realització de la tasca.

—Cada un dels tres elements poden estar més o menys definits pel docent a l'hora de plantejar les tasques incloses en la sessió. No cal dir, que el grau de llibertat de l'alumne estarà en relació inversa al grau de definició per part del docent.

—D'aquesta manera, l'autor diferencia entre tres grans classes de tasques motrius en funció de la major o menor claretat amb que els elements de la mateixa són presentats a l'alumne, és a dir, segons el grau de llibertat de l'alumnat: (a) **definida**, quan l'objectiu, la disposició del material, la seqüència, etc, estan perfectament clars; (b) **semidefinides**, quan algun d'aquests elements no està del tot clars; (c) **no definides**, quan no s'especifiquen amb claretat els criteris d'actuació.

—No és difícil establir relacions entre aquest sistema de classificació i els diferents estils d'ensenyament proposats per Mouska Mosston³. D'aquesta manera la utilització de tasques no definides s'aproximaria a l'estil d'ensenyament basat en la **creativitat** de l'alumne. Seria una **pedagogia del descobriment**. La utilització de tasques definides, s'aproximaria als estils d'assignació de tasques o **comandament directe**, una **pedagogia del model**. Les tasques semidefinides estarien relacionades amb la **pedagogia de les situacions problema**.

2.1.2 *Model de Marteniuk*

—**Marteniuk** determina una anàlisi de les tasques motrius segons la complexitat dels diversos mecanismes implicats en la realització de les mateixes⁴. Partint d'aquest criteri de complexitat, classifica les tasques en 3 grups: tasques de dificultat fonamentalment **perceptiva**, dificultat **cognitiva** i dificultat d'**execució**.

—La importància d'una bona anàlisi de les tasques motrius radica en que possibilita al professor d'EF: (a) analitzar activitats complexes, (b) identificar les raons del

perquè d'un determinat fracàs, (c) utilitzar tasques motrius universals, que són comuns a altres activitats i (d) adequar la tasca als objectius desitjats i als recursos disponibles. Al professor d'EF li interessa conèixer les funcions de cada un dels tres mecanismes que permeten l'execució de les tasques motrius, i així poder elaborar dissenys d'actuació eficaços.

2.2 **Classificació de les tasques motrius en funció del grau de dificultat del mecanisme perceptiu.**

2.2.1 *Concepte.*

—El mecanisme perceptiu respon a la pregunta *què passa?* El mecanisme perceptiu s'encarrega de recollir i interpretar les característiques tant de l'entorn, on té lloc l'habilitat, com del propi subjecte que la realitza. Aquest mecanisme és de gran importància en les **tasques de tipus obert** ja que, com s'ha dit, l'entorn té molta importància en la seva execució. En les **tasques tancades** el mecanisme perceptiu es centra, majoritàriament, en una anàlisi propioceptiva d'aquell que l'executa.

—L'aprenentatge perceptiu anirà encaminat a desenvolupar la capacitat d'identificació dels aspectes significatius de la situació a la que ens hem d'adaptar per a executar l'acció. Del que es tracta és aconseguir que l'alumne sigui capaç de realitzar una **atenció selectiva**, i a través d'aquesta desenvolupar la seva **capacitat d'anticipació**.

—**Els indicadors previs**. Per tant, en moltes ocasions es podrà preveure la presentació dels estímuls que hauran de desencadenar la resposta motora, gràcies a la presència d'una sèrie d'indicadors que hi són previs. Si el subjecte coneix aquest indicadors i els sap relacionar amb l'estímul desencadenant de la resposta, no haurà d'esperar a la presentació d'aquest últim per determinar la resposta, sinó que, la mateixa presència d'aquest indicadors prendrà el paper d'**estímul desencadenant** de la resposta.

—Aquest fenomen és conegut com anticipació i és dona amb molta freqüència, sobre tot en aquells casos en els que la rapidesa en l'elecció i aplicació de la resposta preval sobre la precisió d'aquesta o en aquelles situacions que, degut a la seva gran rapidesa, el fet d'esperar la presentació de l'estímul faria impossible una aplicació a temps de la resposta pertinent (l'intent d'aturar un penal per part del porter de futbol, és un exemple molt clar d'anticipació. La posició dels peus, l'orientació del cos o la mirada del llançador poden ser indicadors previs. El porter no pot esperar l'estímul de la trajectòria de la pilota, perquè seria massa tard).

2.2.2 *Tipus de classificacions*

(a) Segons el **grau d'estabilitat de l'entorn** existeixen dos tipus d'habilitats motrius. Per una banda, les que són predominantment **perceptives**, per exemple, el tennis o el porter de futbol davant d'un penal, que són tasques que es desenvolupen en entorns inestables o fluctuants. Per altra banda, les que són predominantment **habituals**. En aquestes últimes el subjecte pot avaluar les condicions del seu entorn durant l'execució, ja que aquest roman relativament estable: curses de velocitat, salt d'alçada, sortida de natació, halterofília, tir amb arc...

(b) Segons el **mecanisme de control** del moviment, poden ser **obertes**, de *feedback* extern, com ara els esports de competició, per exemple el futbol. La

³ MOSSTON, M. (1982): *La enseñanza de la educación física*. Paidós: Barcelona.

⁴ SÁNCHEZ BAÑUELOS (1986)

informació visual és primordial, i la capacitat d'adaptació al moviment juga un paper fonamental, donat que el medi no és fix. Pel contrari, són **tancades** quan el *feedback* és intern i el medi és predecible i roman inalterable. Les habilitats tancades no requereixen per la seva correcta execució la contribució de mecanismes anticipatius, ja que totes les característiques ambientals són conegudes i resten estables al llarg de la seva posada en pràctica. Per contra, les habilitats obertes demanden en la majoria de les ocasions l'ús de l'**anticipació** per a la seva correcta resolució.

(c) Atenent a l'entorn i al control del moviment, podem classificar-les en tasques de regulació **externa** (engloba les tasques motrius perceptives i obertes), **d'autorregulació** (tasques habituals i tancades) i de regulació **mixta**. La tasca de regulació mixta engloba aquelles tasques amb característiques de les dues anteriors. Per exemple, en una carrera de 100 m. llisos el moment de la sortida és de regulació externa (cal estar atent al tret), però és d'autorregulació durant la resta de la cursa.

(d) Segons l'objectiu de la tasca en relació al moviment, poden ser **manipulatives** (s'actua sobre un objecte passiu, com ara l'halterofília, són generalment habituals i tenen un caràcter d'autorregulació, sent molt senzilles a nivell perceptiu), de **llançament** (bàsquet), de copejar (beisbol, golf) i d'**interceptar** (quan comporta la necessitat de calcular la trajectòria de l'objecte, com ara capturar un rebot).

2.2.3 Classificació i didàctica. L'atenció selectiva.

—A nivell didàctic, aquestes classificacions ofereixen les possibilitats docents següents: (a) El treball amb nivells graduals de **dificultat**. (b) La presa de consciència de les **similituds i diferències** existents entre diferents habilitats motrius. (c) Conèixer i decidir aquells aspectes en que hem de ser més **insistents** en les nostres sessions pràctiques d'EF. (d) Podem determinar els **requisits** necessaris en cada habilitat motriu.

—Podem analitzar les diferents activitats i establir un **ordre jeràrquic de complexitat**. Les tasques d'autorregulació són de menor complexitat que les de regulació externa.

—Cal que l'alumne, a través de l'aprenentatge, sigui capaç d'identificar i discriminar aquells estímuls de l'entorn necessaris i d'importància per a la tasca, ignorant aquells altres que no van a influir en la seva realització. És a dir, que sigui capaç de realitzar una **atenció selectiva** (importantíssima en tota tasca amb un alt component perceptiu) a través de la qual desenvolupar la capacitat d'anticipació.

2.3 Mecanisme de decisió.

2.3.1 Concepte.

—El mecanisme de decisió respon a la pregunta *què fer?* La seva funció consisteix en seleccionar la resposta segons la informació sorgida del mecanisme perceptiu i una vegada extretes les característiques de l'entorn. Aquest mecanisme de decisió, segons Durand⁵, consta de dos tipus d'acció: en un primer moment es produeix la **recerca activa** en un repertori de respostes possibles, seguida de l'**elecció d'un programa** pertinent.

—Per finalitzar cal diferenciar entre els processos de presa de decisió propis de les **tasques obertes** i els propis de les **tasques tancades**. Donada la indefinició de les primeres, el ventall de respostes possibles de ser aplicades serà molt ampli. La presa de decisions serà complexa i resultarà fonamental per a l'èxit de l'execució de la tasca (com ara una acció d'atac en handbol, on l'atacant ha de decidir-se entre una àmplia gamma de respostes: passar, disparar, penetrar). Per contra, ens podem trobar amb tasques en les quals el component decisiu sigui pràcticament nul o mínim (per exemple, el salt d'altura, en el qual la decisió es limita a saltar o no saltar). En aquestes tasques tancades l'elecció es centrarà en l'adaptació d'un **patró establert i conegut** a unes circumstàncies concretes.

2.3.2 Elements d'anàlisi.

—Dins d'aquest mecanisme podem analitzar els següents elements:

(a) El número de decisions i diversitat de propòsits de la tasca. Influeix la **duració** de la tasca: un corredor de marató pot dissenyar una estratègia, un de 100 metres només ha de córrer al màxim.

(b) Número de **respostes alternatives** en cada decisió. És diferent el nivell de dificultat en una cursa de velocitat que en un esport d'equip, per què en aquest segon les possibles solucions alternatives són molt més nombroses. A més, la complexitat està en relació directa amb el repertori de respostes presents en cada practicant respecte a la tasca a realitzar, és a dir, amb el nombre de recursos motrius de que disposa. Així, un jugador de bàsquet tindrà major o menor poder de decisió en funció dels seus **recursos tècnics**.

(c) **Temps** requerit per a la presa de decisió.

(d) Nivell d'**incertesa** amb que es pren la decisió. Dificultats imprevisibles presentades en una situació determinada (p.e. una placa de gel per a un esquiador), dificultats plantejades per les incògnites derivades de l'oposició intel·ligent de l'adversari.

(e) Nivell de **risc** que comporta la decisió. El risc pot ser objectiu, quan està inclòs en la pròpia tasca, o subjectiu, quan depèn de la confiança en si mateix que tingui l'alumne. El professor haurà de programar tasques d'aprenentatge en una escala jeràrquica de risc.

(f) **Ordre seqüencial** de les decisions. Poden ser tasques motrius de baixa organització, com ara el futbol, o d'alta organització, quan la seqüència d'acció és fixa, com ara el triple salt.

(g) Número d'**elements a recordar**. En la primera fase de l'aprenentatge (quan l'individu aprèn la tasca, i encara no la domina) el professor ha de procurar evitar presentar una tasca massa complexa en quant a elements a recordar, intentant subministrar la mínima informació possible, per anar posteriorment dosificant-la.

—Conclusió: l'acció didàctica de l'aprenentatge de tasques motrius anirà encaminada a desenvolupar la capacitat d'elaboració i selecció de respostes.

2.4 Mecanisme d'execució i control.

2.4.1 Concepte.

—També anomenat mecanisme efector. És el generador de moviment, el mecanisme motor. Depèn d'ell que el resultat del procés estigui d'acord amb el propòsit de la tasca. Podem dir que és l'encarregat en sí de la realització

⁵ DURAND, M. (1988): *El niño y el deporte*. Paidós-MEC: Barcelona.

del moviment, sent el responsable i organitzador de l'acte motor.

—A l'hora d'efectuar l'acte motor, la qüestió no queda reduïda a triar una resposta i aplicar-la sense més, sinó que aquesta ha de ser executada amb alts nivells de **precisió** i, per tant, amb molta adaptació a les característiques de la situació en la que es desenvolupa. Com s'indicava abans, aprenem **patrons** generals susceptibles d'ésser aplicats a diferents situacions, i no respostes tancades i específiques.

—Per **programació de la resposta motora** entenem el pas que s'ha de donar entre el patró general, i el comandament específic i adaptat d'execució motora.

2.4.2 Aspectes qualitatius.

—Fan referència al nivell de coordinació neuromuscular requerit. Quan major sigui el grau de coordinació d'una tasca, major serà la seva complexitat. Dintre d'aquests aspectes distingim: (1) **L'estructura del moviment**. Una tasca és simple o complexa en funció de l'organització jeràrquica que implica en la mobilització d'uns músculs concrets en un ordre seqüencial determinat. (2) **Número de grups musculars implicats**. Com a recurs didàctic per a la millora de l'aprenentatge s'aconsella dividir la tasca motriu en parts per millorar la seva assimilació. (3) **Velocitat** d'execució. (4) **Precisió** de l'execució. Així, parlem d'habilitats motrius fines com d'aquelles que no exigeixen un gran esforç físic ni grans moviments, però sí un alt grau de precisió, com ara escriure.

2.4.3 Aspectes quantitius.

—Fan referència a factors que no es troben directament relacionats amb els problemes didàctics presents en l'aprenentatge de les tasques motrius. Podem establir dos tipus de característiques físiques en relació amb les tasques motrius: les que venen donades per l'**herència** i les modificables per la pràctica. Cal precisar que les característiques físiques donades per l'herència genètica són poc o gens modificables per l'aprenentatge.

2.4.3 Control, feedback i classificació.

—Control de l'execució del moviment. Es basa en la informació que rep l'alumne al voltant de l'adequació de la seva resposta motriu, mitjançant un sistema de retroalimentació o feedback. Podem distingir entre dos sistemes de feedback. (1) Un **feedback intrínsec** o d'acció, el coneixement de la situació. (2) Un **feedback extrínsec** o terminal, el coneixement dels resultats. Quan més gran sigui la informació rebuda més es facilita el procés d'aprenentatge.

—En funció dels mecanismes de control podem classificar les tasques motrius en (1) **Discretes**. Tasques amb moviment unitari amb un començament i un final, com ara la sortida de natació. (2) **Seriades**. Compostes per una successió de moviments en els quals sí són possibles les rectificacions sobre la marxa, com ara córrer o nedar. (3). **Contínues**. Permeten una sèrie de rectificacions sobre el moviment, ja que no tenen un final conegut en l'espai i en el temps. És un exemple conduir una bicicleta en un circuit tancat.

3. Desenvolupament de les habilitats motrius a l'escola primària ⁶.

—El nen inicia l'escola primària amb uns **patrons bàsics** de moviment relativament estructurats i consolidats, cosa que li permet un cert grau d'**autonomia motriu** i unes possibilitats relatives d'interacció amb el seu entorn.

—A l'hora d'estructurar un model de tractament educatiu de les habilitats motrius, **Sánchez Bañuelos** diferencia tres grans fases: (a) La primera va des dels 4 fins als 6 anys d'edat, per tant, només ocuparia fins el primer nivell de l'educació primària. Bañuelos la denomina com el desenvolupament de les **habilitats perceptives** a través de les tasques motrius habituals. (b) La segona fase, fins els 9 anys d'edat, es denomina com a fase de desenvolupament de les **HMB** i coincideix amb els dos primers cicles de l'educació primària. (c) La tercera fase, iniciació a les **tasques motrius específiques**, arriba fins els 14 anys, per tant, ocuparia l'últim cicle de l'educació primària i el primer de l'ESO.

3.1 Fase de desenvolupament de les habilitats perceptives a través de les HMB.

—Les tasques motrius habituals en l'infant, com la marxa, la carrera, el salt... seran utilitzades en la proposició de tasques i **activitats variades**, que impliquen combinacions entre elles i que potencien el **caràcter exploratori i de descobriment** de les pròpies possibilitats d'actuació.

—L'objectiu d'aquestes tasques i activitats no és la millora de l'eficàcia en la realització de les habilitats segons un model tècnic, ni l'augment dels aspectes quantitius en l'execució d'aquestes habilitats, sinó una millora dels diferents aspectes perceptius implicats en l'execució motriu.

3.2 Fase de desenvolupament de les HMB.

—Aquesta fase es caracteritza fonamentalment, per la estabilització, fixació i refinament, així com l'adquisició de formes de moviment diferents a les conegudes. Aquestes noves formes de moviment s'engloben en el que s'ha anomenat com habilitats motrius bàsiques.

—En relació al caràcter bàsic d'aquestes habilitats, podem afirmar que hi constitueixen la **base de l'execució motriu humana**. És a dir, es tracta d'aquells elements motrius, que combinats i adaptats a diferents condicions de realització, donaran lloc al neixement de les més variades i especialitzades possibilitats motrius.

—Existeixen diferents maneres de **classificar** les habilitats motrius bàsiques susceptibles de ser treballades en aquesta fase educativa, però la classificació clàssica és la de desplaçaments, salts, girs i manipulació d'objectes.

3.3 Fase d'introducció de les tasques motrius específiques.

—La majoria d'habilitats considerades com a específiques tenen un origen molt lligat a la forma de viure de la cultura en la qual es donen. Així, els **esports**,

⁶ Vegeu les activitats d'aprenentatge incloses al final del tema 7, les taules d'objectius i continguts.

les **danses** estan molt vinculades amb la cultura de la societat en la qual s'emmarquen.

3.4 Importància de les habilitats i destreses bàsiques en l'Educació Física.

—Generelo assenyala que l'educació física genera grans **ocasions d'exploració** mitjançant les quals l'alumnat pot establir diverses interaccions amb els objectes, amb el medi, amb sí mateix i amb els altres. Per a la consecució de tot això resulta de capital importància considerar el desenvolupament de les habilitats i destreses bàsiques com un dels continguts fonamentals de l'educació primària.

—Efectivament, l'aprofitament dels moviments naturals del nen resulta eficaç per aconseguir la seva adaptació i coneixement del medi i de sí mateix. Pel contrari, seria nefast per a l'educació integral i individual del nen els intents "d'ensinistrament", mitjançant gestos i moviments específics totalment aliens a la seva persona i a la seva motricitat, i en especial en aquesta edat, en un moment en què comença a interactuar amb l'exterior. El nen i la nena ha d'aprendre a conèixer el seu cos i a utilitzar les seves possibilitats de moviment de manera responsable, i la via més eficaç per això resideix en la seva pròpia motricitat.

—En resum, podem afirmar que la ubicació de les habilitats i destreses bàsiques com a contingut de la programació d'educació física en l'etapa de primària s'assenta sobre dos pilars fonamentals: (a) La interacció del nen amb el medi extern es produeix a través de la seva pròpia motricitat. (b) L'adquisició del major nombre possible d'habilitats i destreses bàsiques suposa pel nen una millora en la seva capacitat d'aprenentatge en un futur pròxim, d'habilitats específiques més complexes. Aquest és l'objectiu principal, no oblidem-ho, no pas la consecució d'una certa perfecció en un moment determinat.

BIBLIOGRAFIA.

CAPLLONCH, M. (1994): Unidades Didacticas para primaria III. Ed. Inde. Barcelona.

DIAZ, J. (1999): La enseñanza y aprendizaje de las habilidades y destrezas motrices básicas. Ed. Inde. Barcelona.

GENERELO, E.; TIERZ, P. (1992): Cualidades físicas. Ed. Cepid. Zaragoza ■

CLASSIFICACIÓ DE LES TASQUES MOTRIUS
(en funció de diferents variables)

ENTORN	MECANISME CONTROL	GRAU DE REGULACIÓ	OBJECTIU	SEQUÈNCIA DECISIÓ	PRECISIÓ	FEEDBACK
Perceptives	Obertes Contínues	Externa	Interceptar Copejar	Baixa organització	Grosses	Extrínsec
	Seriades	Mixta	Llançament			
Habituals	Tancades Discretes	Autorregulades	Manipulatives	Alta organització	Fines	Intrínsec

CORPAS (1994)